

- 4) a) Jos todetaan, ettei yksityiseen käyttöön tapahtuva kappaleen valmistaminen ole matkapuhelinten muistikorttien ensisijainen tai olennainen käyttötarkoitus, onko yhteensopivaa direktiivin kanssa, että jäsenvaltiolla on lainsäädäntöä, joka varmistaa oikeudenhaltijoiden saavan hyvitystä kappaleen valmistamisesta matkapuhelinten muistikortteille?
- b) Jos todetaan, että yksityiseen käyttöön tapahtuva kappaleen valmistaminen kuuluu matkapuhelinten muistikorttien ensisijaisiin tai olennaisiin käyttötarkoituksiin, onko yhteensopivaa direktiivin kanssa, että jäsenvaltiolla on lainsäädäntöä, jonka mukaan oikeudenhaltijat saavat hyvitystä kappaleen valmistamisesta matkapuhelinten muistikortteille?
- 5) Onko direktiivin johdanto-osan 31 perustelukappaleessa tarkoitettun ”oikeudenmukaisen tasapainon” käsitteen sekä direktiivin 5 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettun ”vahinkoon” perustuvan ”sopivan hyvityksen” käsitteen yhdenmukaisen tulkinnan mukaista, että jäsenvaltiolla on lainsäädäntöä, jonka mukaan vaaditaan hyvityksen maksamista muistikorteista, vaikka sitä ei vaadita sisäisistä muisteista, jollaisia on esimerkiksi yksityiseen käyttöön valmistettujen kappaleiden tallentamiseen suunnitelluissa ja ensisijaisesti kyseiseen tarkoitukseen käytettävissä MP3-soittimissa ja iPo-deissa?
- 6) a) Estääkö direktiivi sen, että jäsenvaltioilla on lainsäädäntöä, jonka mukaan hyvitystä vaaditaan yksityiseen käyttöön tapahtuvasta kappaleen valmistamisesta sellaiselta valmistajalta ja/tai maahantuojalta, joka myy muistikortteja yrityksille, jotka jälleenmyyvät niitä sekä yksityis- että yritysasiakkaille, jolloin valmistaja ja/tai maahantuoja ei tiedä, myydäänkö muistikortit yksityis- vai yritysasiakkaille?
- b) Jos jäsenvaltion lainsäädännössä on säännöksiä, jotka poistavat valmistajilta, maahantuojilta ja/tai jälleenmyyjiltä velvollisuuden maksaa hyvitystä ammatilliseen tarkoitukseen käytettävistä muistikorteista, onko 6 a kysymykseen vastaamisen kannalta merkittävää, että valmistajat, maahantuoja ja/tai jälleenmyyjät voivat, jos hyvitystä kuitenkin on maksettu, saada takaisin muistikorteista maksamansa hyvityksen ammatillisen käytön osalta ja että valmistajat, maahantuoja ja/tai jälleenmyyjät voivat hyvityksettä myydä muistikortteja sellaisille yrityksille, jotka ovat ilmoittautuneet hyvitysjärjestelmää hallinnoivalle järjestölle?
- c) Onko 6 a ja b kysymykseen vastaamisen kannalta merkityksellistä,
- 1) että jos jäsenvaltion lainsäädäntöön sisältyy säännöksiä sen varmistamiseksi, ettei valmistajia, maahantuoja ja/tai jälleenmyyjä velvoiteta maksamaan hyvitysmaksua ammatilliseen käyttöön käytettävistä muistikorteista, niin ”ammatillisen käytön” käsitettä kuitenkin tulkitaan siten, että se on ainoastaan Copydanin hyväksymiä yrityksiä koskeva vähennysmahdollisuus, ja muiden kuin Copydanin hyväksymien yritysten on maksettava hyvitystä ammatillisessa tarkoituksessa käyttämistään muistikorteista?
- 2) että jos jäsenvaltion lainsäädäntöön sisältyy säännöksiä sen varmistamiseksi, että valmistajat, maahantuoja ja/tai jälleenmyyjät voivat saada takaisin muistikorteista jo maksamaansa hyvitystä, jos sitä (teoriassa) on kuitenkin maksettu, siltä osin kuin niitä käytetään ammatilliseen tarkoitukseen, niin kuitenkin a) käytännössä ainoastaan muistikortin ostaja voi saada palautettavan hyvityksen ja b) muistikortin ostajan on toimitettava Copydanille hyvityksen palautushakemus?
- 3) että jos jäsenvaltion lainsäädäntöön sisältyy säännöksiä sen varmistamiseksi, että valmistajat, maahantuoja ja/tai jälleenmyyjät voivat hyvityksettä myydä muistikortteja yrityksille, jotka ovat ilmoittautuneet hyvitysjärjestelmää hallinnoivalle järjestölle, niin kuitenkin a) hyvitysmaksujärjestelmää hallinnoiva järjestö on Copydan ja b) ilmoittautuneet yritykset eivät tiedä, myydäänkö muistikortit yksityis- vai yritysasiakkaille?

(¹) Tekijänoikeuden ja lähioikeuksien tiettyjen piirteiden yhdenmukaisamisesta tietoyhteiskunnassa 22.5.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/29/EY (EYVL L 167, s. 10).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale di Cosenza (Italia) on esittänyt 19.10.2012 — CCIAA di Cosenza v. CIESSE SRL:n konkurssipesä

(Asia C-468/12)

(2012/C 399/24)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale di Cosenza

Pääasian asianosaiset

Hakija: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA) di Cosenza

Vastapuoli: CIESSE SRL:n konkurssipesä

Ennakkoratkaisukysymys

Onko Italian lainsäädäntö, joka koskee sellaisen vuosimaksun yksityiskohtaisia laskentatapoja, jonka ovat velvollisia maksamaan kaikki taloudellista toimintaa harjoittavat toimijat, niiltä osin kuin siinä säädetään, että yksittäisten elinkeinonharjoittajien on maksettava kiinteämääräinen vuosimaksu (200 euroa, jos ne on kirjattu yleiseen osaan, tai 88 euroa, jos ne kirjattu erityiseen osaan); maatalouden harjoittajien siviilyhtiöiden (società semplici agricole) on maksettava 100 euron suuruinen kiinteämääräinen vuosimaksu (lisätynä 20 eurolla jokaiselta paikalliselta yksiköltä); yritysten, joiden kotipaikka on ulkomailla, paikallisten yksiköiden ja/tai sivutoimipaikkojen on maksettava 110 euron suuruinen kiinteämääräinen maksu; muuta kuin maataloustoimintaa harjoittavien yhtiöiden (società semplici con ragione sociale non agricola) on maksettava 200 euron suuruinen kiinteämääräinen maksu; asianajoyhtiöiden on maksettava 200 euron suuruinen kiinteämääräinen maksu, kun taas kaikilla muilla taloudellisilla yhteisöillä (yhtiöt, konsortiot ym.) on velvollisuus maksaa ”edellisen tilikauden liikevaihdon mukaan laskettu maksu” (joka voi olla enintään 40 000 euroa), ristiriidassa 12.2.2008 annetun direktiivin 2008/7/EY⁽¹⁾ 5 artiklan kanssa siltä osin kuin siinä säädetään, että pääomayhtiöiden (kun tämä ilmaisu ymmärretään edellä mainitussa direktiivissä tarkoitetussa tyhjentyvässä merkityksessä) harjoittamasta liiketoiminnasta on maksettava huomattavasti suurempi maksu kuin yksittäisen yrityksen harjoittamasta liiketoiminnasta?

⁽¹⁾ Pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista 12.2.2008 annettu neuvoston direktiivi 2008/7/EY (EUVL L 46, s. 11).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Corte Suprema di Cassazione (Italia) on esittänyt 22.10.2012 — Panasonic Italia SpA v. Agenzia delle Dogane

(Asia C-472/12)

(2012/C 399/25)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte Suprema di Cassazione

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Panasonic Italia SpA

Vastapuoli: Agenzia delle Dogane

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Ensisijaisesti, tuliko ennen asetuksen (EY) N:o 754/2004⁽¹⁾ voimaantuloa sellainen väriä toistava plasmanäyttö, jonka lävistäjä on 106,6 senttimetriä, jossa on kaksi kaiutinta ja kauko-ohjain ja jossa olevassa sisääntulossa on valmius (erittäin edullisen, helposti saatavan ja helposti asennettavan) videokortin asentamista varten, luokitella nimikkeeseen 8471 vai nimikkeeseen 8528, kun videokorttia ei maahantuoda yhdessä näytön kanssa mutta videokortin asentamisen jälkeen näyttöä voidaan käyttää yhdistettyjen AV-videosignaalien vastaanottamiseen ja kun näyttö voidaan liittää paitsi automaattisiin tietojenkäsittelykoneisiin myös tallennus- ja toistolaitteisiin, DVD-soittimiin, videokameroihin ja satelliittivastaanottimiin?
- 2) Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on kieltävä, edellyttääkö asetus N:o 754/2004 edellä kuvatun kaltaisen näytön luokitusta nimikkeeseen 8528?
- 3) Jos vastaus toiseen kysymykseen on myöntävä, onko kyseisen asetuksen vastaavia säännöksiä pidettävä tulkitsevinä ja siten taannehtivina, sanotun vaikuttamatta aiempien, vastakaisten säädösten sovellettavuuteen?

⁽¹⁾ Tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 21.4.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 754/2004 (EUVL L 118, s. 32).